

rynku wewnętrznego, a jednocześnie z oczekiwaniami obywateli i konsumentów, firm oraz administracji podatkowych.

4.15 Jeśli chodzi o **rozwiązania alternatywne** dla stawek obniżonych, Komisja podniosła kwestię ewentualnego zastąpienia ich **dopłatami bezpośrednimi**, które są instrumentem politycznym, skuteczniejszym, bardziej przejrzystym i mniej kosztownym. Według Komitetu rozwiązania alternatywne na szczeblu krajowym są możliwe w pewnych szczególnych przypadkach i przez ograniczony czas, pod warunkiem unikania wszelkich środków mających cechy pomocy państwa. W każdym wypadku decyzja o wprowadzeniu rozwiązań na szczeblu krajowym, będących alternatywą dla odstępstw w zakresie VAT, powinna być podejmowana z uwzględnieniem

kryteriów przejrzystości, pamiętając, że w każdym razie takie rozwiązania **oddaliłyby nas jeszcze bardziej od osiągnięcia celów jednolitego rynku.**

4.16 Wreszcie jako jeszcze jedno uzupełnienie licznych opinii w tej sprawie Komitet ponownie wypowiada sugestię podyktowaną zdrowym rozsądkiem i zasadami przejrzystości: **niech z nazwy obecnego systemu VAT zniknie określenie „tymczasowy”**. Przymiotnik ten, stosowany od trzydziestu lat, którego w średnioterminowej perspektywie nie zastąpi „ostateczny” jest mistyfikacją, która odbiera wiarygodność przepisom unijnym. W dodatku sytuacja ta potwierdza — jakby było to potrzebne — stare powiedzenie, zgodnie z którym nic nie jest tak ostateczne jak prowizorka.

Bruksela, 22 kwietnia 2008 r.

Przewodniczący

Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

Dimitris DIMITRIADIS

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie: „Strategia w sprawie regionów najbardziej oddalonych: osiągnięcia i plany na przyszłość”

COM(2007) 507 wersja ostateczna

(2008/C 211/19)

Dnia 21 września 2007 r. Komisja Europejska, działając na podstawie art. 262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

Strategia w sprawie regionów najbardziej oddalonych: osiągnięcia i plany na przyszłość

Sekcja ds. Unii Gospodarczej i Walutowej oraz Spójności Gospodarczej i Społecznej, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 28 marca 2008 r. Sprawozdawcą był Hervé COUPEAU.

Na 444. sesji plenarnej w dniach 22–23 kwietnia 2008 r. (posiedzenie z 22 kwietnia 2008 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 128 do 3 — 5 osób wstrzymało się od głosu — przyjął następującą opinię.

1. Wprowadzenie

1.1 Art. 299 ust. 2 Traktatu WE umożliwia uznanie wyjątkowości regionów najbardziej oddalonych (zwanych dalej „RNO”), co z kolei pozwala na zachowanie ich specyfiki i złączenie ich ograniczeń.

1.2 Siedem regionów należących do tej kategorii to hiszpański autonomiczny region Wysp Kanaryjskich, autonomiczne regiony Portugalii Madera i Azory oraz cztery departamenty francuskie (Gwadelupa, Gujana, Martynika i Reunion).

1.3 Od roku 1989 regiony te objęte są specjalnym programem mającym na celu wspieranie środków na rzecz rozwoju społeczno-gospodarczego służących większej spójności z resztą Unii Europejskiej.

1.4 W opublikowanym 12 września 2007 r. komunikacie: „Strategia w sprawie regionów najbardziej oddalonych: osiągnięcia i plany na przyszłość” Komisja rozpoczyna konsultacje publiczne z myślą o uzyskaniu opinii wszystkich stron zainteresowanych jej polityką wobec RNO na temat głównych wyzwań i szans stojących przed RNO w nadchodzących latach. Niniejsza opinia EKES-u stanowi odpowiedź w ramach tej konsultacji.

1.5 EKES uważa, że polityka finansowa wobec RNO przyniosła pewne pozytywne rezultaty, jednak nadal utrzymują się trudności strukturalne, którym należy zaradzić. EKES twierdzi ponadto, że konieczne jest umocnienie w przyszłości tej polityki.

1.6 EKES stwierdza, że dostęp do terytorium oraz rynku europejskiego są stałą troską RNO ze względu na ich oddalenie, charakter wyspiarski (poza Gujaną) oraz specyficzną sytuację geograficzną i strukturalną.

1.7 EKES stwierdza, że położenie RNO w pobliżu stref wpływu Mercosuru, Afryki Zachodniej, Afryki Południowej i strefy Karaibów nadaje Europie wymiar globalny. Stwierdza ponadto, że położenie RNO w basenach różnych oceanów stwarza dla Europy wyłączną strefę ekonomiczną o powierzchni 25 mln km² o nieoszacowanych jeszcze bogactwach i zasobach.

1.8 EKES utrzymuje także, że znaczne oddalenie tych regionów negatywnie wpływa na konkurencyjność ze względu na:

- niemożność uzyskania korzyści skali ze względu na niską wielkość rynków;
- niewielkie zasoby naturalne, takie jak ropa naftowa, gaz i minerały;
- niewielkie zróżnicowanie rozwoju gospodarczego RNO uzależnionego w dużej mierze od turystyki, rolnictwa i rybołówstwa;
- w związku z niską wielkością rynków występuje tendencja do koncentracji przedsiębiorstw, co prowadzi do powstawania monopoli lub oligopoli i jest szkodliwe dla konkurencyjności.

1.9 EKES uważa, że grupa zajmująca się RNO złożona z przedstawicieli wszystkich służb Komisji musi kontynuować swe prace, a nawet zostać wzmocniona, tak aby przyczynić się do większej skuteczności strategii europejskich.

2. Analiza sektorów działalności RNO i zalecenia

2.1 Turystyka

2.1.1 Sektor turystyki jest ważnym elementem gospodarki RNO, a nawet jednym czynnikiem wzrostu gospodarczego.

2.2 Na Wyspach Kanaryjskich udało się stworzyć atrakcyjny i zróżnicowany sektor turystyki służący ponad dziesięciu milionom turystów rocznie. Na Maderze również udało się rozwinąć turystykę poprzez istotne zwiększenie jej możliwości przyjmowania turystów. Natomiast jeśli chodzi o Antyle i Reunion, to sektor turystyki odgrywa tam ważną rolę, lecz jest jeszcze niestabilny. Dzięki swemu wyjątkowemu środowisku naturalnemu oraz wspaniałemu klimatowi RNO udało się stworzyć turystykę wysokiej jakości. Doprowadziło to jednak do większej zależności ekonomicznej, co pociąga za sobą poważne ryzyko, gdyż popyt w sektorze turystyki jest bardzo zmienny i zależy od zjawisk klimatycznych, kursu euro, sytuacji sanitarnej, itd.

2.3 EKES stwierdza pilną potrzebę opracowania specjalnego logo RNO i prowadzenie działalności informacyjnej w tym zakresie oraz promowanie tych regionów w krajach europejskich, a nawet w krajach położonych w pobliżu RNO w celu zróżnicowania turystyki, podniesienia jej jakości oraz wspierania jej zrównoważonego charakteru.

2.4 Podmioty zajmujące się turystyką powinny z większą troską zająć się rozwiązaniami w zakresie rozwoju zrównoważonego, biorąc pod uwagę ochronę zasobów naturalnych, oraz porozumiewać się ze wszystkimi podmiotami lokalnymi w sprawie określenia odpowiednich kryteriów rozwoju. RNO zostały uwrażliwione na te zagadnienia, jednak powinna temu towarzyszyć polityka uwzględniająca te kwestie opracowana przez podmioty lokalne, jak również europejskie wsparcie finansowe.

2.5 Rolnictwo

2.5.1 EKES stwierdza, że rolnictwo jest sektorem tradycyjnym i pozostaje ważnym filarem w RNO, choć jego udział w wytwarzaniu wartości dodanej zmniejsza się. Stanowi on znaczące źródło podstawowego zatrudnienia i koniecznie należy je zachować, a nawet rozwinąć.

— Azory, gdzie rolnictwo stanowi 24 % zatrudnienia (hodowla, a także uprawa buraków cukrowych, tytoniu itd.), są najbardziej rolniczym regionem wśród RNO. Rybołówstwo jest strategicznym sektorem eksportu, zwłaszcza eksport tuńczyka, choć od pewnego czasu traci on na znaczeniu.

— W RNO uprawia się lub produkuje także:

- banany (Wyspy Kanaryjskie, Madera, Martynika, Gwadelupa),
- trzcinę cukrową (Reunion, Gwadelupa, Martynika),
- owoce tropikalne (Reunion, Gujana),
- kwiaty tropikalne (Antyle),
- napoje (Madera, Wyspy Kanaryjskie, Martynika, Gwadelupa).

2.5.2 Należy zauważyć, że w tych dziedzinach istnieje silna konkurencja krajów trzecich, co częściowo wyjaśnia być może spadek wartości dodanej.

2.5.3 Można wyróżnić dwa rodzaje rolnictwa: rolnictwo na potrzeby miejscowe i na eksport. Oba te rodzaje rolnictwa często przeciwstawiały się sobie, jednak mogą się one wzajemnie uzupełniać. EKES uważa, że jest absolutnie konieczne, by lokalne sieci handlowe podejmowały wysiłki na rzecz promowania rolnictwa lokalnego.

2.5.4 Jeśli zaś chodzi o rolnictwo na potrzeby eksportu, to EKES wzywa do zorganizowania kampanii promocyjnej produktów z RNO oraz do ich specjalnego oznakowania, gdyż odpowiadają one surowym europejskim normom socjalnym, ekologicznym i sanitarnym.

2.5.5 EKES uważa za sprawę pilną wzmożenie w Europie nadzoru nad produktami pochodzącymi z krajów trzecich w trosce o uniknięcie chorób epizootycznych i zakażeń roślin, a także ochronę upraw rolnych.

2.5.6 EKES wnosi o pewną komplementarność w traktowaniu produktów pochodzących z krajów trzecich i produktów pochodzących z RNO, pod warunkiem, że:

- nie zagrazi ona gospodarstwu lokalnym,
- umożliwi podniesienie poziomu życia ludności krajów trzecich oraz
- istnieć będzie organ konsultacyjny umożliwiający utworzenie ram rozwoju zrównoważonego.

2.5.7 EKES stwierdza istnienie trudnych warunków naturalnych w wyżej wymienionych RNO i wnosi o utrzymanie środków kompensujących taką sytuację.

2.5.8 EKES wyraża zaniepokojenie zarządzaniem gruntami w niektórych RNO, gdyż należy zadbać o zachowanie obszarów rolnych. Władze europejskie powinny zachęcić władze lokalne do przeprowadzenia klasyfikacji stref, które należy zachować i stref, które można poddać urbanizacji w ramach rozwoju zrównoważonego.

2.5.9 Bioróżnorodność RNO ma istotne znaczenie; jest ona także ważnym atutem gospodarczym; zdaniem EKES-u potrzebna by tu była ambitna polityka wyposażona w odpowiednie fundusze, żeby utrzymać te istotne struktury sektora rolnego oraz stosować podejście uwzględniające ekosystemy.

2.6 Rybołówstwo

2.6.1 Rybołówstwo jest ważnym sektorem dla RNO, ale zarządzanie zasobami rybnymi będzie stwarzać problemy. Należałoby zastanowić się nad innym źródłem zaopatrzenia w ryby, którym mogłaby być akwakultura morska.

2.6.2 Badania i odpowiednia polityka w tym zakresie powinny dostarczyć rozwiązań umożliwiających zapewnienie zaopatrzenia w ryby. Dotychczasowe ogólnie pozytywne doświadczenia w tej dziedzinie umożliwiły zapewnienie zrównoważonego rozwoju tej branży.

2.6.3 Sektor akwakultury znajduje się jeszcze na początkowych etapach swego rozwoju, ale jest on najlepiej rozwinięty na Wyspach Kanaryjskich i na Reunion. EKES przypomina o pozytywnym doświadczeniu związanym z hodowlą krewetek na Gujanie.

2.6.4 Położenie RNO daje Unii Europejskiej do dyspozycji rozległe obszary morskie (Ocean Indyjski, Atlantyk, Morze Karaibskie) i pozwala jej szczerzyć się nadzwyczajną bioróżnorodnością zasobów rybnych. EKES uważa, że tymi obszarami morskimi należy zarządzać biorąc pod uwagę odrębność basenów morskich, ponieważ sytuacja na Oceanie Indyjskim nie jest taka sama, jak na Atlantyku. Takie zróżnicowane zarządzanie powinno uwzględniać także realną sytuację zasobów rybnych.

2.7 Handel i sieci detaliczne

2.7.1 Handel jest ważną branżą w RNO. Ale jest on zależny od importu z państw członkowskich, a utrzymuje się on dzięki ludności miejscowej, jednak występują w nim wahania zależne od ruchu turystycznego.

2.7.2 EKES jest zdania, że konieczne byłoby rozbudowanie sklepów miejscowych oferujących różnorodne produkty i usługi odpowiadające potrzebom mieszkańców i turystów.

2.8 Konkurencja i przedsiębiorstwa

2.8.1 Małe przedsiębiorstwo działające w regionie najbardziej oddalonym może szybko stać się monopolistą ze względu na ograniczoną wielkość rynku lokalnego. Stąd też to, co w RNO stanowi istotne kryterium dużego przedsiębiorstwa przekłada się w warunkach Europy kontynentalnej na pojęcie przedsiębiorstwa średniej wielkości, co nie pozwala na wprowadzenie korzyści skali w tych regionach.

2.8.2 EKES sądzi, że konieczne jest zwiększenie przejrzystości rynków oraz wspieranie konkurencji pomiędzy przedsiębiorstwami.

2.8.3 Często trudno jest określić pojęcie dodatkowych kosztów związane z RNO. Niepełna lista takich kosztów zawiera następujące elementy:

- dodatkowe koszty związane z transportem towarów i materiałów drogą morską i lotniczą;

- podróże służbowe pomiędzy kontynentem i RNO są dość skomplikowane ze względu na nieliczne połączenia, brak połączeń bezpośrednich i wysokie koszty wynikające z oddalenia od kontynentu i z podwójnej izolacji związanej z tym, że niektóre RNO same złożone są z wielu wysp;

- wyższe koszty magazynowania wynikające z braku połączenia transportu morskiego i powietrznego;

- wyższe koszty rekrutacyjne, gdyż pracownicy gorzej wykształceni są mniej wydajni i pojawia się konieczność przeprowadzenia szkoleń wewnętrznych w przedsiębiorstwie;

- wyższe koszty transportu, kształcenie pracowników, konieczność posiadania wyższych zdolności magazynowania w stosunku do przedsiębiorstw Europy kontynentalnej — wszystko to stwarza większe potrzeby w zakresie finansowania i obniża konkurencyjność;

- wyższe koszty zakładania działalności wynikające z przywozu materiałów.

2.8.4 EKES uważa, że polityka UE powinna uwzględnić te dodatkowe koszty i podjąć próby rozwiązania tego problemu, by jak najbardziej zmniejszyć te obciążenia.

2.9 Energia

2.9.1 Brak tradycyjnych źródeł energii lub ich niedostateczne występowanie oraz zależność od zewnętrznych źródeł energii stanowią o słabości strukturalnej gospodarek RNO. Niemniej RNO dysponują licznymi możliwościami rozwinięcia energii ze źródeł odnawialnych.

2.9.2 EKES stwierdza regularne występowanie problemów energetycznych w tych regionach, jednak istnieją tam liczne możliwości, takie jak energia słoneczna, geotermalna, energia fal morskich oraz energia wiatru.

2.9.3 W regionach tych występują także pewne trudności w zarządzaniu odpadami, które potencjalnie mogą być źródłem energii. Dzięki polityce dywersyfikacji źródeł zaopatrzenia w energię możliwe stałoby się jednoczesne rozwiązanie pewnych problemów związanych ze zdrowiem publicznym:

- większość tych regionów znajduje się w strefie klimatu tropikalnego, co daje możliwość wykorzystania energii słonecznej;

- niektóre regiony położone są na obszarach wulkanicznych, co daje możliwość wykorzystania energii geotermalnej;

- znajdując się w pobliżu mórz mogą one wykorzystywać energię fal morskich;

- możliwość wykorzystania odpadów jako źródła energii.

2.9.4 EKES uważa, że dywersyfikacja źródeł energii musi być wizją dalekosiężną, a towarzyszyć jej powinny zachęty finansowe.

2.10 Badania i rozwój

2.10.1 Należy rozwijać nowe technologie komunikacyjne, by położyć kres izolacji i stworzyć możliwości ekonomiczne rozwoju przedsiębiorstw RNO.

2.10.2 Ważne jest, by prowadzić badania dotyczące zarówno sektorów tradycyjnych, jak i nietradycyjnych oraz żeby znaleźć rozwiązania problemów, z którymi borykają się RNO.

2.10.3 EKES sądzi, że stworzenie korzystniejszych warunków dla ośrodków badawczych w tych regionach miałyby bardzo pozytywne skutki. Ponadto stanowiłyby to bardzo istotną dywersyfikację gospodarki RNO.

2.11 Znaczenie rozwoju i dywersyfikacji gospodarek regionalnych

2.11.1 Stwierdza się występowanie znacznych rozbieżności w rozwoju pomiędzy RNO. Nowe sektory gospodarki w niewielkim tylko stopniu zostały wprowadzone do RNO, poza kilkoma inicjatywami, i w żadnym stopniu nie stwarzają alternatywy wobec sektora tradycyjnego.

2.11.2 Warto podkreślić podstawową rolę sektora publicznego (administracja europejska, centralna i regionalna, przedsiębiorstwa publiczne, uniwersytety, ośrodki badawcze), który jest motorem działania. Również należy zauważyć, że ośrodki uniwersyteckie mają duże znaczenie dla RNO — utrzymanie ich jest zatem sprawą wielkiej wagi. EKES sugeruje, by ustanowić europejskie stypendia z myślą o przyciągnięciu tam studentów różnych narodowości.

2.11.3 Przedsiębiorstwom lokalnym brak zdolności inwestycyjnych. Stąd też stwierdza się znaczną zależność od pomocy wspólnotowej przy realizacji projektów wykraczających poza dziedzinę sektorów tradycyjnych.

2.11.4 Dodatkowe koszty ograniczają zdolności finansowe przedsiębiorstw. EKES uważa, że niezbędna staje się polityka finansowania skierowana na wspomaganie przedsiębiorstw w rozwoju ich działalności. Ponadto EKES wnosi o stworzenie bodźców dla tworzenia przedsiębiorstw poprzez ułatwienie dostępu do kapitału, co pomogłoby w realizowaniu projektów zwiększających wartość dodaną RNO.

2.12 Warunki życia

2.12.1 EKES proponuje uwzględnianie specyfiki RNO, tak aby przyjąć spójną i długoterminową politykę. Zwiększenie atrakcyjności tych regionów i miast poprzez poprawę ich dostępności, wspieranie badań i innowacyjności, w tym w sektorze nowych technologii informacyjnych i komunikacyjnych.

2.12.2 EKES jest zdania, że należy tworzyć warunki dla dialogu społecznego w tych regionach i że należy go uwzględnić wyznaczając przyszłe cele polityki europejskiej dotyczące RNO.

2.12.3 Tworzenie większej liczby lepszych miejsc pracy poprzez zainteresowanie większej ilości osób zdobyciem zatrudnienia lub sprzyjanie zakładaniu nowych przedsiębiorstw poprzez zwiększenie zdolności dostosowawczych pracowników i przedsiębiorstw oraz zwiększenie inwestycji.

2.12.4 Rządy regionalne i lokalne, które są odpowiedzialne za wdrażanie polityki dotyczącej RNO wykazują czasem skłonność do zapomnienia o poprawie spójności społecznej; EKES uważa, że spójność społeczna i terytorialna jest priorytetem i musi być brana pod uwagę.

2.12.5 Opracowując politykę europejską w różnych obszarach należy uwzględniać te cele i wprowadzać politykę działań na rzecz rozwoju gospodarczego. W pierwszym rządzie EKES oczekuje polityki zmierzającej do poprawy dostępu do RNO:

— poprzez lepszą sieć połączeń po atrakcyjnych cenach, otwarcie rynku transportu, poprawę portów tranzytowych (morskich i lotniczych), racjonalizację logistyki transportu, kompensację za znaczne oddalenie;

— poprzez rozwijanie sektorów tradycyjnych, działania promocyjne i kształcenie pracowników.

2.12.6 EKES świadom jest specyfiki RNO i pragnie poprawy warunków pracy oraz podniesienia poziomu życia poprzez ambitną politykę niwelującą trudne uwarunkowania i oferującą możliwości tworzenia wartości dodanej.

2.12.7 Należy zwrócić uwagę na to, że usługi publiczne świadczone w interesie ogólnym są jednym z głównych problemów, z którym borykają się mieszkańcy RNO. EKES uważa, że w polityce wspólnotowej na rzecz RNO trzeba uwzględnić fakt, że aby osiągnąć postęp w zakresie spójności należy wzmocnić spójność społeczną poprzez poprawę jakości usług publicznych.

2.13 Współpraca transgraniczna

2.13.1 EKES sądzi, że dynamiczna współpraca transgraniczna z innymi zgrupowaniami regionalnymi poza Unią Europejską jest konieczna dla uzyskania wspólnych synergii w celu spowodowania rozwoju gospodarczego w tych strefach pod warunkiem, że władze lokalne RNO zostaną włączone w ten proces.

2.13.2 EKES pragnąłby otrzymać fachową i wyczerpującą analizę przykładów takiej współpracy transgranicznej, gdyż uważa on, że mogą one oferować pewne rozwiązania, jednak woli zachować zwyczajową ostrożność, by nie stworzyć innych problemów.

2.14 System podatkowy

2.14.1 RNO podlegają specyficznym systemom gospodarczym i podatkowym wymienionym wśród systemów dozwolonych w UE. EKES jest zdania, że zachowanie tych specyficznych systemów gospodarczych i podatkowych jest niezbędne dla wspomoczenia RNO w pokonywaniu trudności strukturalnych, z którymi się one borykają.

2.15 Polityka spójności

2.15.1 Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna jest jednym z głównych celów europejskich, który w przyszłości trzeba będzie wzmocnić. EKES uważa, że europejska polityka dotycząca RNO musi mieć na celu umocnienie spójności, tak aby cała populacja miała dostęp do lepszych warunków życia.

2.15.2 Polityka spójności musi umożliwiać unowocześnianie i rozwój przedsiębiorstw oraz tworzenie nowych przedsiębiorstw dla ludzi młodych. Dlatego też innowacja ma priorytetowe znaczenie dla tworzenia nowych możliwości i wspierania badań i ośrodków kształcenia w powiązaniu ze środowiskami przedsiębiorczości.

2.15.3 W celu zwiększenia spójności należy zachęcać do rozwoju gospodarczego, a także poprawić jakość zatrudnienia, wynagrodzenia oraz usług publicznych.

2.15.4 RNO mogą odegrać znaczną rolę w rozwoju regionalnym, gdyż są one bardzo ważnymi platformami europejskimi dla przedsiębiorstw. RNO mogą także stać się modelem regionalnym w zakresie zwiększania udziału społeczeństwa obywatelskiego oraz wzorem w skali świata, jeśli chodzi o model społeczny.

2.16 Umocnienie planu działania na rzecz szerszego sąsiedztwa

2.16.1 Położenie RNO umożliwia zawieranie uprzywilejowanych partnerstw z innymi pobliskimi regionami geograficznymi. Niemniej jednak polityka ta wymaga jeszcze wzmocnienia ze względu na niedostateczne jej stosowanie i brak spójności w jej realizacji. EKES przypomina, że partnerstwo to można nawiązywać nie tylko we współpracy z terytoriami europejskimi i z ich inicjatywy, ale także dzięki środkom zachęcającym do wzajemnego poznawania się na tych obszarach.

2.17 Umowy o partnerstwie gospodarczym

2.17.1 Mogą one stać się szansą rozwojową RNO, jednak należałoby najpierw przeanalizować takie możliwości i dysponować wiarygodną wiedzą na temat tych przyszłych umów. Umowy o partnerstwie gospodarczym powinny uwzględniać interesy wszystkich zainteresowanych stron.

2.17.2 EKES uważa, że umowy te powinny ułatwiać udział partnerów społecznych i społeczeństwa obywatelskiego, zarówno z RNO, jak i z krajów trzecich.

2.17.3 EKES zaleca dialog oraz wymianę między RNO a państwami AKP w celu określenia synergii i umożliwienia rozwoju gospodarczego wszystkim stronom.

2.18 Przepływy migracyjne

2.18.1 Unia Europejska obecnie pracuje nad przygotowaniem wspólnej polityki migracyjnej uwzględniającej sytuację demogra-

ficzną, rynki pracy i współpracę z krajami pochodzenia. Przepływy migracyjne stanowią poważny problem w RNO. RNO potrzebne byłyby środki służące zmniejszeniu przepływów nielegalnych lub nieuregulowanych. Europejska polityka migracyjna musi zatem uwzględniać w odpowiednim stopniu potrzeby regionów najbardziej oddalonych, proponując im trwałe rozwiązania nękających je problemów.

2.18.2 Należałoby przeprowadzić analizę wpływu w celu lepszego zrozumienia tej problematyki i znalezienia rozwiązań dla zjawisk migracyjnych.

2.18.3 EKES uważa, że europejska polityka migracyjna musi mieć ambitniejsze cele, tak aby zarządzać imigracją za pomocą wspólnej legislacji i przejrzystych procedur. W odniesieniu do RNO Europa powinna mieć możliwość ułatwiania imigracji w zależności od rozwoju sytuacji demograficznej na rynku pracy.

2.18.4 W związku ze zmianami demograficznymi zachodzącymi w Europie przepływy migracyjne będą musiały się zwiększyć. Sytuacja RNO sprawia, że muszą one stawić czoła problemom wynikającym z nieuregulowanej imigracji, wobec czego potrzebują one solidarnej postawy UE. Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej musi wzmocnić swe działania w RNO.

2.19 Zwiększenie liczby RNO

2.19.1 Niektóre państwa członkowskie rozważają obecnie możliwość zwiększenia liczby RNO, chodzi tu zwłaszcza o Francję i Holandię. Zwiększenie liczby RNO wymaga pozytywnej decyzji Rady. EKES podkreśla jednak, że chcąc zapewnić lepszą integrację RNO już istniejących i nowych UE będzie musiała przyznać na ten cel więcej środków finansowych.

Bruksela, 22 kwietnia 2008 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS